

Вечер, Скопје, 16. XI. 1989, 8178, 12

РАЗГОВОР СО ПОВОД: ПЕТАР ХАЦИ БОШКОВ

Уметникот е само учесник

● СО МОНОГРАФСКАТА ИЗЛОЖБА ШТО ВЕЧЕРВА, ВО 19 ЧАСОТ, КЕ БИДЕ ОТВОРЕНА ВО МУЗЕЈОТ НА СОВРЕМЕНА УМЕТНОСТ ВО СКОПЈЕ, ОВОЈ НАШ ПОЗНАТ СКУЛПТОР ЈА ОДБЕЛЕЖУВА 35 ГОДИШНИНАТА НА СВОЈАТА ТВОРЧЕКА „АВАНТУРА“

ДА СЕ РАЗГОВАРА СО ликовен уметник кој, како што е тоа случај со Петар Хаци Бушков, е еден од родоначалниците на модерната ликовна мистрина да измамите од мене оценка за актуелниот миг во кој што живееме, во крајна линија и за политиката која како да станува наша судбина. Всушност, прашањето што го загатнувate: за уметникот и неговото време никогаш не ми се чинело особено важно и тоа не поради некаква „саможивост на уметникот“ туку поради самата природа на дисциплината со која се занимавам. Имено, обликувањето на форми од секогаш сум ја разбирал како земање учество во еден општ, би рекол космички процес на создавање (иако овој збор некому може да му звучи по малку известено). А по гледнато од тој аспект, јас можам да бидам само скреќен што ми е овозможено да бидам дел од тој процес.

● А родот, потеклото, традицијата, со еден збор луѓето и вредностите што ве опружуваат — дали и тие ви се чинат нејзини?

— Напротив, во овој универзален процес на создавање, барем како јас тоа го разбираам, уметникот и да сака не може да твори „од ништо“. Иако важам за скулптор кој тендира кон современите европски искуства јас никако не можам да побегам од почвата во која сум вкоренет. И од која ги црпам елементите за секој свој пластичен експеримент. Освен тоа, јас од процесот на создавање не ја исклучувам ни публиката која, откако јас ќе завршам со својот дел од работата, рамноправно учествува во творчеката авантура.

● Бевте и професор на првите генерации скулптори што се школуваа на скопска та академија а кои, со својот квалитет, успеа да се наметнат и во југословенски рамки. Ве прави ли тоа горд, на некој начин?

— Секако, и тоа повторно во таа смисла дека некој друг ќе го продолжи творечкиот процес за кој што говорев. Уште позадоволен ме прави сознанието дека младите скулптори од Македонија се зафаќаат и со такви предизвици за кои јас, по ради возраста, веќе немам храброст.

Н. Јаконов

● Се говори дека живееме во време на буквальност, на упростена „сингакса“ која се движи во крајно стеснети рамки, омеени со естетска, идејна, идеолошка, национална и каква ли сè не тесноградост и исклучивост. Ви попречува ли тоа да го задржите оној творечки спокој што може да се исчита во речиси секое ваше дело?